Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма принимають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльни ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр

Ч. 58. | Нинѣ: гр. к. Теофана Гр. рим. к. Гаврiила Благов. | Завтра: Нікифора п. | Четверъ 12 (24) марта 1892. | Всхôдъ сонця 5 г. 55 м.; заходъ 6 г. 18 м. Баром. 762 терм. + 12·2° + 1·8°. | **Рокъ II.**

До ситуаціѣ въ Сербіи.

Въ Сербіи варить ся и кипить, якъ въ горшку и край не може нѣякъ прийти до спокою. Резиґнація короля Милана зô всѣхъ правъ своихъ яко члена родины королѣвскои и зъ горожаньства сербского, замѣстѣ принести спокôй краеви, выкликала въ нѣмъ ще бôльшій заколотъ. На престолѣ сербскôмъ сидить ще лишь тѣнь короля, король дитина, котрый держить ся на нѣмъ ще лишь силою обставинъ, позаякъ теперь не пора до змѣны династіѣ. Реґенты, що въ его имени держать въ своихъ рукахъ управу державы, стратили всяку популярнôсть въ народѣ, а правительство стоить безрадне и попадае зъ одной кризы въ другу, ба що найгôрше, що нинѣ не можна навѣть знайти людей, котрî схотѣли бы и були здôбнî до того засѣсти въ радѣ короны. Верховодяча нинѣ въ Сербіи радикальна партія, котра свого часу такъ богато обѣцювала народови, розлазить ся теперь, розбивае ся, и въ нѣй вытворюесь опозиція противъ найпершихъ колись еѣ проводирôвъ. Коротко сказавши, на кождôмъ кроцѣ житя державного видко розладъ и невдоволене.

Вже вôдъ давна тягне ся криза въ сербскôмъ кабінетѣ, зъ котрого кôлькохъ міністрôвъ мало уступити, а теперь до давнои приступила ще й нова. Ото міністеръ войны, Прапорцетовичь, подавъ ся до димісіѣ. Коли на вчерашнôмъ засѣданю Прапорцетовичь вôдповѣдавъ на интерпеляцію въ справѣ основаня курсу приготовляючого для штабовыхъ официрôвъ и заявивъ, що не оснувавъ того курсу, бо пôсля его погляду пôврôчный курсъ не доведе до цѣли, то скупштина на внесене архіпресвітера Джурича заявила, що невдоволяе ся сею вôдповѣдею, и тымъ самымъ дала міністрови нагану. Прапорцетовичь въ тôй хвили подавъ ся до димісіѣ.

Есть то фактъ на око малый, а всежь таки великои ваги. Прапорцетовичь бувъ правою рукою реґентіѣ и тому то дану ему скупштиною нагану уважають за демонстрацію противъ реґентіѣ. Криза кабінетова стала черезъ димісію міністра войны ще бôльшою. Реконструкцію кабінету вôдложено ажь до часу, коли вôдбуде ся въ скупштинѣ друге читане закона резиґнаціѣ кор. Милана а тымчасомъ настала и друга ще поважнѣйша.

Зъ резиґнаціею Милана напытало собѣ правительство также немало клопоту. Якъ властиво ся справа стоить, годѣ знати, але здаесь, що правительство сербске взяло на себе якîсь зобовязаня грошевî, коли дотычный законъ знаходить такъ великій опôръ въ народѣ, що ажъ навѣть радикальнî круги демонструють противъ него. Міністеръ справъ внутрѣшныхъ завôзвавъ всѣхъ начальникôвъ повѣтовыхъ, щобы они накланяли народъ высылати правительству ґратуляціи за залагоджене справы зъ Миланомъ; тымчасомъ замѣсть ґратуляцій народъ устроюе демонстраціи, бо есть того переконаня, що то не була добровôльна резиґнація, лишь правительство дорого еѣ окупило, въ наслѣдокъ чого спадуть теперь на народъ великî тягары.

Наконець ще и третій цѣкавый доказъ теперѣшного розладу и загального невдоволеня въ Сербіи:

Лібералъ Масичь поставивъ въ скупштинѣ интерпеляцію вымѣрену противъ президента міністрôвъ и проводиря радикалôвъ, Пашича, въ справѣ робленого ему закиду зрады краю пôдчасъ сербско-болгарскои войны въ 1885 р. Интерпеляція та, поставлена въ дуже острыхъ словахъ, домагае ся такихъ поясненъ: 1) Поясненя того, чи правдою есть то, що писавъ Головинъ свого часу въ болгарскôй „Свободѣ“, и чи закиды пôдношенî въ сербскôй прасѣ суть оправданî. — 2) Чому Пашичь не старае ся оправдати, коли тî закиды правдивî, а въ противнôмъ случаю для чого не поставить дякавъ неправды? — 3) Нехай Пашичь дасть яснî доказы того, що не предкладавъ Болгаріи нѣякихъ услугъ на шкоду Сербіѣ и не выкористувавъ для себе своихъ вôдносинъ до Болгаріѣ. — 4) Нехай скаже, чи противъ тыхъ, котрî закидають ему зраду краю, выточивъ процесъ о клевету чи нѣ.

Ото кôлька дрôбныхъ на око але характеристичныхъ фактôвъ для теперѣшнои ситуаціѣ въ Сербіи.

Справы соймовî.

Комісія правнича ухвалила на внесене Выдѣлу краевого збôльшити число послôвъ о 2 зô Львова, а о 1 зъ Кракова и признати голосы вірильнî ректорови політехніки и президенту Академіѣ наукъ въ Краковѣ. Комісія мотивуе свою ухвалу тымъ, що въ цѣлôмъ краю припадае оденъ посолъ на 46.000 душъ, а що до мѣстъ то припадае тамъ оденъ посолъ на 60.000 душъ. Податки безпосереднî въ цѣлôмъ краю въ 1887 р. оплачуванî, выносили 10,300.000 зр., отже на 141 выбра-

---

ОСТАПЪ БОНДАРЧУКЪ

Повѣсть Іос. Игн. Крашевского.

(Дальше.)

II.

Берлиньске публичне мѣсце до проходôвъ, котре звуть *Пôдъ Липами*, се може найгарнѣйша и найлюднѣйша, бодай въ декотрыхъ дняхъ и порахъ, частина мѣста. Туды звычайно ходить великопаньскій свѣтъ, якъ у Вѣдни на *Пратеръ*, въ Міляно на *Porta Orientale*, у Фльоренціи на *Casciny*, въ Римѣ на *Corso*, а въ Неаполи на горбки *Павзиліппу*. Такъ на тôмъ берлиньскôмъ мѣсци до проходôвъ, одного весняного дня а радше вечера, середъ товпи повозôвъ, людей и ѣздцѣвъ, ишло бокомъ двохъ молодыхъ людей, помалу, мовь бы й не дивились на те, що довкола нихъ дѣялось.

По яснôмъ волосю, а ще бôльше по характеристичныхъ чертахъ легко було пôзнати, що славяньска кровь плыла въ ихъ жилахъ, що середъ нѣмецкого свѣта они були захожими и гôстьми. Та хочь оба молодцѣ належали до одного племени, то очевидно не походили зъ одной верствы народу.

Придивѣмъ ся имъ теперь, коли сидять на лавцѣ и середъ натовпу сумно мовчать и не глядять на се, що довкола нихъ дѣесь. Байдужими очима водять по повозахъ, по пѣшихъ парахъ, по ѣздцяхъ, що пописують ся кôньми, и паняхъ, що усмѣхають ся въ каритъ и ляндаръ блискучихъ свѣжостью.

Старшій на першій поглядъ вызначавъ ся тыми благородными нѣжными чертами, якî звычайно приписують лише великимъ панамъ. И чомужь бы кôлька поколѣнь свобôдного, веселого и пустого житя не мало вплыву на те, щобъ черты и постава чоловѣка стали якъ найблагороднѣйшими? Такъ оно й есть; алежь тî потомки великихъ родинъ, котрî припадкомъ, черезъ вырахуване, крадькома не пôдсытыли ся не такъ благородною а буйнѣйшою кровью люду, при великôй нѣжности чертъ, суть при тôмъ и дивно здрôбнѣлî. Нашъ молодый хлопець мавъ также черты лиця дуже гарнî, очи быстрî и гарно обтягненî повѣками, нôсъ чудово рôвный, чоло гладке и высоке, руку маленьку а ногу дрôбну, мовь жѣночу. Але при тôй красѣ и благородности виду легко було пôзнати по нѣмъ недостачу силы, якесь знидѣне, втому.

Здававъ ся такимъ, якъ бы хто дививъ ся на него черезъ поменшаюче скло, такъ усе въ нѣмъ здрôбнѣло, змалѣло. Житє не плыло филями по набренѣлыхъ его жилахъ, але котило ся помалу, мозôльно, тяжко, а може й скучно. Чорне лискуче волосє вчаснѣйше, якъ треба було, почало зникати зъ чола и вôдкрывати его ще бôльше; рожева краска зôйшла зъ лиця молодого ще, але вже блѣдого и марного. Опертый на паличцѣ зъ заложеными на вхрестъ руками чоловѣкъ сей въ задумѣ гордо глядѣвъ впередъ себе и нѣчого не бачивъ.

Другій, що коло него сидѣвъ, бôльше плечистый, рослый, румяный, подôбный до велита, розрослый мовь дубъ на добрôй земли, зъ довгимъ русявымъ волосемъ и синими очима, зъ малиновыми устами, — дививъ ся также тужно, та зовсѣмъ инакше. Его мовчане говорило далеко бôльше. Скиненый капелюхъ, непричесане волосє, подерта рукавичка, зôгнута паличка въ сильнôй руцѣ, вказували, що въ нутрѣ его грала пристрасть. Очи его блукали по дорозѣ, а кожде вôдобране враженє зазначало ся выразно, ясно на незастылôмъ еще лици. Що почувъ, то высказувавъ въ тôй же хвили цѣлымъ собою.

Трудно було на першій поглядъ сказати, якî вôдносины лучилы тыхъ двохъ такъ дуже вôдмѣнныхъ, такъ зъ далека очевидно зближеныхъ людей. Не лише черты лиця, що зраджували походжене, але й одежа и постава показували нерôвнôсть стану. Першій мавъ въ рукахъ батыстову тоненьку хусточку, тонкій золотый ланцушокъ венецкій пôддержувавъ его цвікеръ, оправленый штучно въ золото; паличка зъ кулею пишно вырѣзаною, походила очевидно вôдъ славного Вердіе зъ Парижа. Одежу его робивъ певно славный кравець Гуманъ, а сорочку шивъ вынаходець тои *специяльности* зъ цѣлымъ старанѣмъ, яке належить ся тôй части строю. Словомъ, стрôй першого бувъ гарный и дорогій, хочь на око зовсѣмъ не блискучій.

ныхъ пос. припадало 73.000 зр. податку на одного посла; мѣста и мѣсточка оплачували въ тôмъ роцѣ 3,800.000 зр. податку, отже на 23 выбраныхъ пословъ зъ мѣстъ припадало 165.000 зр. на одного посла. Львôвъ оплачувавъ звышъ 13%, а Краковъ около 5% всѣхъ податкôвъ сталыхъ въ цѣлôмъ краю, а выборцѣвъ зъ титулу интелиґенціѣ було у Львовѣ 2934 а въ Краковѣ 1400. Комісія каже отже, що то пôдвысшене числа пословъ есть мінімумъ, яке належить ся куріи мѣскôй, и то треба перевести якъ найскорше не лишь въ интересѣ мѣстъ, але й въ интересѣ цѣлого краю.

Въ суботу по засѣданю Сойму вôдбула ся конференція комісій буджетовои и господарства краевого въ цѣли взаимного порозумѣня ся що до залагодженя тыхъ справъ, що въ высшôмъ степени вплынуть на обтяжене буджету. Говорено богато о ощадности, о шуканю новыхъ жерелъ доходу, о залишеню новыхъ проектôвъ инвестиціи. Члены комісіѣ буджетовои боронили буджету и заняли становище вôдпорне, а члени комісіѣ господарства краевого доказували знову, що годѣ залишати або вôдкладати на пôзнѣйше проекты, на котрѣ край поробивъ вже значнѣ выдатки. Позаякъ не прийшло до порозумѣня, то Маршалокъ постановивъ скликати на ново комісіи: буджетову, господарства краев., шкôльну и санітарну на спôльну нараду, на котрôй далось бы якійсь сталый напрямъ цѣлôй акціи.

Въ понедѣлокъ по полудни радивъ кружокъ пословъ консервативныхъ надъ теперѣшнымъ положенемъ фінансовымъ краю и всѣ бесѣдники заявились за якъ найбôльшими ощадностями и шуканемъ новыхъ жерелъ доходу. Остаточно ухвалено поручити комісіи парляментарнôй Кола, абы та прибравши собѣ кôлькохъ членôвъ застановила ся надъ можливостію переведеня ощадностей и предложила вôдповѣднѣ внесеня.

Кôлька слôвъ до вѣдомости Сойму.

(Письмо изъ села.)

Вп. Редакція помѣстила статью въ „Народнôй Часописи" ч. 35 пôдъ заголовкомъ „Чого маемо ждати сего року вôдъ Сойму" о денекотрыхъ реформахъ, вôдносячихъ ся до нашихъ громадъ и шкôлъ народныхъ. Щобы доповнити дальшими увагами, якѣ п. кореспондентъ поминувъ, порушимо ще разъ всѣ точки, якѣ тамъ були наведенѣ и додамо, що уважаемо за потрѣбне и нагляче.

1. Що до уступу першого: II. кореспондентъ домагае ся подѣлу громадъ на округи писарскѣ, а то зъ причины, що по нашихъ селахъ нема здôбныхъ писарѣвъ. Тою справою занимавъ ся недавно тому нашъ Соймъ. Правдою отже есть, що нашѣ селяне вхопивши де що зъ давнои школы, уважають себе на стôлько здôбными, що радо порывають ся и до писарства и побору податкôвъ, а неумѣючи добре написати анѣ порахувати, беруть податки такъ, щобы изъ своеи кишенѣ нѣчого потому не доложити. Писарь уставы не знае, вôйтъ и рада також нѣ, и для того урядъ громадскій, переступаючи дуже часто кругъ свого дѣланя, выставляе себе неразъ на неприемнѣ зъ высшихъ властей наслѣдки. А нѣмъ колись подѣлъ громадъ на округи писарскѣ наступить, чи не могла бы тымчасомъ сама Рада повѣтова тому злу зарадити? Чижь нема учителѣвъ по селахъ и чи имъ не можь той урядъ повѣрити? При тôмъ и наука нѣчого не утерпить и Рада шкôльна краева на те позваляе? Най отже Рада повѣтова вôдойме всѣмъ нездôбнымъ писарямъ той урядъ и вôддасть учителямъ, а тіи постараютъ ся у своихъ властей о позволене, та й найде каждый досыть часу по за годинами шкôльными на полагоджене справъ громадскихъ, при чôмъ и станъ ихъ матеріяльный полѣпшить ся.

2. Въ другôй точцѣ домагае ся кореспондентъ, щобы школы перейшли зовсѣмъ на етатъ краевый и то цѣлкомъ справедливо, бо чоловѣкъ образуе ся для того, щобы вôнъ ставъ ся пожиточнымъ не лишь для родины, але для краю и державы. Каждый отже чоловѣкъ есть членомъ краю и державы, тому и наука всѣмъ есть конче потрѣбна, а то лежить въ интересѣ цѣлои державы; темнота народу до нѣчого доброго не доведе. Де отже школы ще нема, тамъ най власть постарае ся о ню примусомъ, а щобы було кимъ обсадити, най край добре заплатить, а люде здôбнѣ скоро найдуть ся. Нехай край не вымѣряе найнизшу платню 300 зр. замѣсть найменшихъ 400 зр.

3. До третои точки скажу, що потрѣбный есть конечно фондъ не лишь позичковый але и запомоговый для громадъ будуючихъ або направляючихъ школу. На то не треба далеко шукати жерела. Мы платимо що року асекурацію за шкôльнѣ будынки; однѣ платять до Тов. краковского, другѣ до Сляві̂ѣ и Аціенды чи тамъ теперь Феникса. На що то грошѣ тамъ посылати и до такъ вже богатыхъ товариствъ? Возмѣмъ на примѣръ, що асекуруемо що найменче 4000 всѣхъ будынкôвъ, каждый на 2000 зр.; вôдъ того платить ся премію 10 зр., що учинить разомъ рôчнои преміѣ 40,000 зр. Изъ всѣхъ тыхъ будынкôвъ най бы згорѣло въ однôмъ роцѣ 10 будынкôвъ — але и тôлько нѣ — заплати отже треба шкоды 20,000 зр. зôстало ще другихъ тôлько въ товариствѣ асекураційнôмъ. Чижь не лѣпше було бы, коли бы мы тую премію платили въ Радѣ повѣтовôй, тая вôдсылае до Выдѣлу краевого, котрый умѣщае позôсталыхъ другихъ 20 тысячь въ банку на процентъ яко фондъ на безворотнѣ запомоги будовы и репераціѣ шкôлъ? Най то осудять самѣ нашѣ панове послы и най скажуть, чи не було бы то такъ практичнѣйше? И громада знаючи о тôмъ добре, що двоякій зъ того може бути поратунокъ, охотно заплатить премію 10 зр., а не одна и бôльше.

(Конець буде.)

Переглядъ политичный.

До Pol. Corr. доносять зъ Будапешту, що спôльнѣ Делеґаціи будуть вже имовѣрно въ маю скликанѣ на сесію.

Въ ческôмъ соймѣ лагодить ся на завтра важна справа. Мае ся вôдбути засѣдане комісіѣ угодовои, въ котрôй возьме участь також и намѣстникъ и рѣшить ся пытане, яке становище займе правительство до внесеня Старочехôвъ, щобы справу угодову на якійсь часъ вôдложити.

Въ тирольскôмъ соймѣ заявивъ маршалокъ, що тѣ италіяньскѣ послы, котрѣ не робили доси ужитку изъ своихъ мандатôвъ, зъ вымкою тыхъ, що дôстали вôдпустку, стратили тѣ мандаты.

Анґлійскѣ ґазеты доносять, що россійскѣ амбасадоры у Вѣдни и Берлинѣ дôстали припорученє пояснити причины теперѣшного руху войска.

Криза берлиньска закôнчила ся тымъ, що міністеръ просвѣты Цедліцъ одержавъ димісію, а Капріві зложивъ президентуру прускогo кабінету и остане лишь канцлеромъ державы.

Зъ Мадриту доносять, що узброенѣ ватаги появились въ провінціяхъ Валядолідъ,

---

Навпаки-жь другій занедбаною одежею пригадувавъ бурша, нѣмецкого студента. Досыть груба, снѣжно бѣла сорочка зôгнувшись, добувала ся зъ пôдъ довгои, чорнои, недбало запнятои камізельки; хустка *à la Colin*, легко обвивала жилаву и сильну шию. Руки, зъ котрыхъ одна була обнажена, не мали на собѣ слѣдôвъ того пещеня и дбалости, зъ якою люде зъ такъ званого высшого свѣта, звыкли обходитись зъ ними. Були то руки крѣпкѣ, гарнѣ, але великѣ, якъ у роботящого чоловѣка; долоня мозолиста, пальцѣ не въ однôмъ мѣсци обдертѣ.

Коли першій зъ нихъ нахиливъ ся опертый на палицѣ, то другій осунувъ ся въ задъ до дерева; оба, здавалось, и не дивились на себе. Глубоке, довге мовчане тревало може пôвъ годины. Вкôнци першій, той панъ великій, зъ усмѣхомъ звернувъ ся до товарища и сказавъ:

— Остапе! о чôмъ думаешь, чи гнѣваешь ся?

Тамтой зôрвавъ ся, кинувъ быстро окомъ, усмѣхнувъ ся також, але гôрко—и зôтхнувши вôдповѣвъ:

— А, пане ґрафе, жартуете хиба? Дежь я можу гнѣвати ся?

— Ты знову впадаешь у свою звычайну пересаду.

— Може бути, пане ґрафе.

Се *пане ґрафе* вымовлявъ вôнъ зъ такимъ натискомъ, що очевидно хотѣвъ тымъ доскулити, або покпити собѣ.

— Мôй Остапе, дай же менѣ спокôй зъ тымъ ґрафствомъ — сказавъ помалу другій.— Знаю я добре, що се значить въ твоихъ устахъ.

— Щожь мае значити? Хиба те, що тебе дуже поважаю.

— Знаешь, дорогій Остапе, що мене не такъ легко здурити; подай менѣ руку и згода!

При тыхъ словахъ вытягнувъ свою руку до Остапа, але той боязько, помалу, похиленый подавъ свою и сказавъ:

— Дежь панови годить ся подавати руку такому простому чоловѣкови, якъ я?

— Знову доскулюешь та жартуешь? Ще не простивъ ты менѣ тыхъ кôлька слôвъ, высказаныхъ необачно, що тебе певно дуже вразили. Вѣрь менѣ, що се послѣдный разъ, и прошу тебе: прости менѣ. Чи волишь, щобъ я безнастанно уважавъ и нѣколи не звѣривъ ся передъ тобою щиро, зъ ляку, щобы тебе яке довѣрочне слово не вразило? Ты мене знаешь добре, то й знаешь найлѣпше, що я не годжу ся на думку тыхъ, котрѣ одной верствѣ людей хотять усе вôддати, а другимъ все вôдняти. Слôвцежь одно...

— Одно, та пекуче! — зôтхнувъ Остапъ.

— Но, забудь же его; тажь и я забувъ тобѣ се, що ты менѣ вôдповѣвъ на него, хочь мавъ бы рôвне може право гнѣватись за твою вôдповѣдь. Щиро, згода, дорогій Остапе?

Той глянувъ, сльозы закрутились ему въ очахъ, подавъ руку. — Чи можу я гнѣватись? — повторивъ. — Яжь тобѣ тôлько виненъ! Я! на тебе! Прости менѣ, що твоимъ обходженемъ выведеный поза межу я забувъ на хвилю про се, що насъ дѣлить. Дарма! дармо хотѣли бы мы зблизитись, одно слово розпыхае насъ. Прости менѣ, згода и конець.

Ту вставъ Остапъ, зôтхнувъ тяжко, глянувъ на Альфреда, котрый холодно, але лагôдно обôймавъ его очима.

— Сѣдай — сказавъ Альфредъ — сѣдай, втихомирь ся, не гнѣвай ся и не говорѣмъ уже про се!

— Годѣ не говорити! Одно слово пригадало менѣ все; а близькій поворотъ до краю починае мене непокоити. Все менѣ въ глубинѣ душѣ вôдзывае ся голосъ и повтаряе, хто я!

— Ты мôй приятель!

— Я вашъ пôдданый!

— Мôй дорогій! дайже тому спокôй!

— А! ґрафе! Альфреде! серце мене тамъ тягне, а я лякаю ся, дрожу, морозъ иде по менѣ. Богато я вамъ виненъ, але богато и терплю черезъ васъ. На що вы мене сироту взяли и выкинули зъ властивого становища?

— Розумѣю, любый Остапе; але се зовсѣмъ не тяжко вôдречи ся того походженя, котре тобѣ такъ дуже доскулюе. Тысячѣ зъ твого стану выйшли подôбно на порядныхъ людей.

— Я! — крикнувъ громовымъ голосомъ Остапъ и вôдскочивъ, такъ що Нѣмець, ко-

Пампельона и Сараґосса. При першôй стрѣчи зъ жандармами прийшло до кровавои бійки, въ котрôй зъ обохъ сторôнъ ранено кôлькоро людей.

Въ процесѣ Любоемского въ Софіи зôзнавъ свѣдокъ Єлотарскій, що Любоемскій дававъ ему кôлька сотъ рублѣвъ за то, щобы вôнъ давъ ему поясненя що до гарнізонôвъ въ Видинѣ, Бѣлградку, Софіи и Костендилѣ и щобы выставравъ ся для него о плянъ мобілізаційный болгарскои арміѣ.

Новинки.

Львôвъ дня 11 (23) марта.

— **Громадѣ Перемилôвъ** въ повѣтѣ гусятиньскôмъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Конкурсы**. Станіславôвска консисторія розписала конкурсъ зъ речинцемъ до 15 мая на слѣдуючî парохіи: 1) Циганы зъ Зеленцями, дек. скалатского наданя приватного; 2) Вовкôвцѣ, дек. скалатского, наданя приватного; 3) Горожанка, дек. устецкого, над. прив.; 4) Олеша, дек. товмацкого, над. прив.; 5) Острôвъ зъ Куриловомъ и Пукасôвцями, дек. заулôльского, над. прив.; 6) Залѣсє зъ Новосѣлкою и Млынôвкою, дек. кудринецкого, над. прив.; 7) Пядики зъ Камѣнкою, Добровôдкою и Годами, дек. коломыйского, над. прив.; 8) Кричка, дек. богородчаньского, над. прив.; 9) Суходôлъ зъ Трояковою и Боднарôвкою, над. прив.; 10) Богородчаны мѣсто зъ Скобичѣвкою и Похôвкою, над. прив.; 11) Джурôвъ, дек. снятиньского, наданя приватного.

— **Проґрама концерту**, якій вôдбуде ся въ пятницю (25 марта) въ XXXI-шû роковины смерти Тараса Шевченка у великôй сали Народного Дому, уладженый товариствами: „Просвѣты“, „Им. Т. Шевченка“, „Народнои Рады“, „Рускои Бесѣды“, „Львôвского Бояна“, „Тов. педаґоґічного“ „Ватры“ и „Зорѣ“ єсть слѣдуюча: 1. Вступна рѣчь — выголосить п. И. Вахнянинъ. — 2. Вербицкого „Завѣщанє“ — вôдспѣває хоръ мѣшаный Львôвского Бояна. — 3. Т. Шевченка „Галайда“ — выголосить п-а Кл. Кузьмôвна. — 4. Оваркевичевои „Вязанка“ зъ мельодій „Роздвянои ночи“ Лисенка — вôдограє на фортепянѣ авторка. — 5. Лисенка „За сонцемъ хмаронька иде“, слова Т. Шевченка — вôдспѣває хоръ мѣшаный Львôвского Бояна. — 6. Т. Шевченка „Посланіє“ — выголосить п. Корнило Устіяновичь. — 7. Лисенка „Ой люлі, люлі“, слова Т. Шевченка, сольо сопранове — вôдспѣває п-а С. Крушельницка, членъ Львôвского Бояна. — Цѣна мѣсць: Крѣсло въ першихъ рядахъ 1 зр., въ другихъ рядахъ 60 кр.; вступъ на партеръ 40 кр.; ґалерія 10 кр. — Білєтôвъ можна купити въ торговли М. Дымета, въ „Рускôй Бесѣдѣ“, а въ день концерту при касѣ. Початокъ точно о год. $7\frac{1}{2}$ вечеромъ.

— **Загальнû зборы** вôдпоручникôвъ вдовичо-сиротиньского фонду львôвскои архіепархіѣ вôдбудуть ся въ дняхъ 3 и 4 мая с. р.

— **Комісія вдовичо-сиротиньского фонду** львôвскои архіепархіѣ має розôслати сими днями по деканатахъ запомоги для вдôвъ и сирôтъ по священикахъ, по 48 зр. на особу.

— **Дяковскû зборы**. Зборôвскій деканъ скликавъ на день 21 цвѣтня с. р. дякôвъ свого деканату до Зборова, щобы уконстатуоватись въ філію товариства для спôльнои помочи дякôвъ львôвскои епархіѣ.

— **Самоубійство дѣвчины зъ розпуки**. Въ селѣ Берлинцяхъ на Буковинѣ любила ся черезъ довгій часъ 22-лѣтна дѣвчина, Катерина Проданчукъ, зъ тамошнымъ парубкомъ Михайломъ Кожокаромъ. Передъ мѣсяцемъ вôдбули ся вже навѣть заручины обоихъ, якъ наразъ въ першихъ дняхъ марта повставъ огонь у Проданчукôвъ и такъ знищивъ ихъ майно, що они не' могли вже дати дочцѣ приобѣцяного приданого. Кожокаръ зновъ вже и чути нѣчо не хотѣвъ о дѣвчинѣ, зôрвавъ зносины и заявивъ, що безъ приданого вôнъ не може женити ся. Покинена дѣвчина попала въ розпуку. Опустила родичѣвъ и пôшла до Цурина, де мала своякôвъ и тамъ зъ превеликого жалю кинулась въ глубоку кирницю, де й утонила ся.

— **Крадѣжь**. Въ присѣлку Скопцяхъ, приналежныхъ до Жовкви, влѣзъ якійсь злодѣй до коморы Олексы Сикорского и обôкравъ єго на шкоду 200 зр. Поліція впала вже на слѣдъ злодѣя.

— **Злодѣѣ Гасъ и Стефановичь**, котрыхъ поліція арештувала пôдчасъ ихъ пиру и при котрыхъ найшла грошѣ та рѣчи, походячû зъ окраденя церкви — допустились того злочину въ церквѣ въ Зашковѣ коло Львова.

— **Почтова статистика**. Въ мѣсяци лютôмъ надано у Львовѣ 1,044.627 посылокъ, а до Львова надôйшло 843.361 посылокъ.

— **Взявъ ся на спосôбъ**. Мортко Аксельрадъ роздумувавъ, якъ бы то легкимъ коштомъ прийти до грошей. Не били, здає ся, Мортка въ тѣмя и спосôбъ найшовъ ся. Въ Золочевѣ найшовъ вôнъ собѣ любку, зъ котрою оженивъ ся, поживъ собѣ трошка, а вôдтакъ забравши въ неѣ рѣчи, якû мала, утѣкъ до Львова. Тутъ зновъ подумавъ Мортко, найшовъ любку, оженивъ ся, забравъ у неѣ перину, постѣль, грошѣ и — утѣкъ. Теперъ обѣ пошкодованû жѣнки постарались о тото, що Мортка замкнули пôдъ ключь въ безпечне мѣсце.

— **Хлопскій судъ**. Въ одномъ селѣ пôдъ Тренчиномъ на Угорщинѣ, якъ доносять зъ Будапешту, збунтовались селяне на свого войта за те, що отягавъ ся зъ роздѣлюванємъ голодовои запомоги и хотѣли єго зъ родиною живцемъ спалити въ замкненôмъ домѣ. Иншû селяне выратували єго зъ горѣючого вже дому и выбавили цѣлу родину вôдъ непохибнои смерти.

— **Зависть зъ любови**. Передъ семи лѣтами побрались въ Петербурзѣ молодû люде Владковски, выѣхали до Парижа и тамъ уживаючи роскоши любови и свѣта, въ протягу двохъ лѣтъ стратили майже міліоновый маєтокъ. Однакъ любовь ихъ не змѣнилась въ нѣчѣмъ, повернули до краю, мужь доставъ невелику посаду и зъ скромныхъ доходôвъ жили собѣ дальше щасливо зъ одинокою донечкою въ тихôй а щирôй любови. Ажь ось занедужала молода жѣнка, и лѣкарѣ приповѣли неминучу смерть. Нещаслива жѣнка дрожала на саму гадку, що єѣ мужь по єѣ смерти покохає та возьме за жѣнку якусь иншу. Дрожачою рукою вхопила за револьверъ и выстрѣлила, однакъ цѣль не дописала. Куля, дрожачою и слабою рукою недужои послана, задраснула єѣ мужа въ руку, не вдѣявши нѣчо бôльше. Вôнъ борзо розброивъ єѣ а ще борше простивъ. Однакъ нещасна не могла погодитись зъ гадкою, що вôнъ достанесь якôйсь щаслившôй вôдъ неѣ. Коли вôнъ нѣчого и не сподѣвавъ ся, она зъ того самого револьвера послала ему холодну кулю въ само серце, а сама зомлѣла. Убійницѣ не арештували навѣть, бо она вже догаряє и мабуть въ недовзѣ спочне на вѣки пôдъ сырою землею побôчь того, котрого за житя такъ пристрастно любила.

— **Дотепный самоубійникъ**. Оногды доносили мы про вѣденьского самоубійника, канонира Шайнера, котрый стрѣливши въ себе въ карабіну, убивъ мимоволѣ одного изъ своихъ товаришѣвъ а другого тяжко поранивъ. На выстрѣлъ въ касарни всѣ пробудились, запалили свѣтло и старшина позбѣгалась. Прибѣгъ заразъ лѣкарь полковый и ему представивъ ся такій видъ: Шайнеръ лежавъ на земли лицемъ до землѣ. Канониръ Труглярь въ сусѣднôй постели лежавъ зъ прострѣленою головою и тяжко вôддихавъ; до кôлькохъ хвиль закôнчивъ вôнъ житє. Третій канониръ, Патерля, схопивъ ся на постели и сѣвъ та ажь тогды почувъ, що вôнъ тяжко раненый. Коли лѣкарь приступивъ до Шайнера, показало ся, що той зовсѣмъ при памяти. Лѣкарь спытавъ єго, що єму такого, я Шайнеръ вôдповѣвъ спокійно: „Мельдую покорно, пане докторъ, що я себе зле поцѣливъ. Прошу покорно завязати менѣ рану“. Коли опôсля надôйшовъ капітанъ, сказавъ єму Шайнеръ, що постановивъ для того вôдобрати собѣ житє, що єго вôдкомандовано назадъ до компаніѣ. Острый набôй звявъ вôнъ потайкомъ у фірера.

— **Пожаръ въ наслѣдокъ метеору**. Передъ кôлькома днями у Франціи, въ мѣстѣ Буржь упавъ огненый метеоръ на дахъ стодолы, проломивъ єго и запаливъ сѣно въ стодолѣ. Такихъ выпадкôвъ знає наука бôльше, а послѣдный выпадокъ пожару черезъ метеоръ лучивъ ся бувъ 1887 р. въ Россіи, въ Оханьску.

— **Скупець**. У Варшавѣ померъ нагло шаткôвникъ капусты, Прокоповичь, котрый рôкъ рôчно въ осени стававъ на однôмъ мѣсци и выжидавъ, ажь закличе хто шаткувати капусту. Мешкавъ вôнъ въ нужденнôй лѣпянцѣ за Варшавою, въ котрôй разомъ проживали двѣ єго божевôльнû дочки и єго молодша сестра. Живъ лише сухимъ хлѣбомъ, а тымчасомъ по єго смерти найшли въ лахматю бôльше якъ 20,000 рублѣвъ въ цѣнныхъ паперахъ.

† Посмертнû вѣсти.

Іосифъ Боровскій, парохъ Липовець, деканата унѣвского, упокоивъ ся дня 17 марта с. р. въ 64 роцѣ житя а 39 священьства. Вѣчна єму память!

О. Андрій Кочоровскій, греко кат. парохъ въ Лецôвцѣ, деканата перегиньского упокоивъ ся дня 20 н. ст. марта въ 76 роцѣ житя а 46 священьства. Вѣчна єму память!

Наталія Цурковска, дочка о Ив. Цурковского, пароха Настасова, упокоила ся дня 19 марта въ 17-ôмъ роцѣ житя по довгôй недузѣ на шкарлятину.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Берлинъ 23 марта. Ажь по заименованю президента міністрôвъ буде залагоджена справа наслѣдника міністра просвѣты.

Петербургъ 23 марта. Ген.-майоръ ґр. Голенищевъ, придѣленый до службы при нѣмецкôмъ цѣсари, именованый тымчасово маршалкомъ царского двору. Членъ контрольнои комісіѣ державнои, Иващенковъ, именованый пôдсекретаремъ въ міністерствѣ комунікацій.

Курсъ львôвскій

зъ дня 23 марта 1892.	платять зр.	кр.	жадають зр.	кр.
1. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	324	—	326	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	216	—
2. Листы заставнû за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт.	100	60	101	30
„ „ 5% выльос зъ 10% прем	107	50	108	20
„ „ $4\frac{1}{2}$% льос. въ 50 лѣт.	98	25	98	95
Банку краєв. $4\frac{1}{2}$% льос. въ 51 лѣт.	98	50	99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	96	80	97	50
„ „ 4% льос. въ $41\frac{1}{2}$ лѣт.	95	10	95	80
„ „ $4\frac{1}{2}$% льос. въ 52 лѣт.	99	40	100	10
„ „ земск. 4% льос въ 56 лѣт.	94	70	95	40
3. Листы довжнû за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3%	57	—	60	—
„ „ „ „ „ „ (5%) $2\frac{1}{2}$%	55	—	58	—
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Обліґі за 100 зр.				
Индемніз. гал. 5%	104	50	105	20
Гал. фонд. проп. 4%	93	10	93	80
Обліґи комун. Банку кр. 5% I еміс.	100	—	100	70
„ „ „ „ 5% II „	101	—	101	70
Позич. кр. въ р. 1873 по 6%	104	50	—	—
„ „ „ „ 1883 по $4\frac{1}{2}$%	97	60	98	30
„ „ „ „ 1891 по 4%	91	—	91	70
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	21	—	23	—
„ Станіслава	29	—	31	—
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	17	50	18	—
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	11	60	12	30
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	55	5	65
Рубель паперовый	1	18	1	20
100 марокъ нѣмецкихъ	57	90	58	60

трыи ишовъ помалу зъ рукою заложеною на фракъ, враженый ажь пôдскочивъ и чортомъ єго почастувавъ. — Я! я вôдречи ся свого роду! Я мавъ бы направду казати и перти ся тамъ, де нема для мене мѣсця, присвоювати собѣ се, що не моє. Алежь я гордый на своє хлопство; за ґрафску вашу мітру я не давъ бы памяти про роботящихъ селянъ, що дали менѣ житє.

— Чогожь жалуєшь ся? — спытавъ Альфредъ.

— Бо терплю.

— Чому терпишь?

— Бо я не свôй межи вами! Нѣ выхованє, нѣ талантъ, єсли бы я єго мавъ, нѣ чеснота, нѣ нѣчо въ свѣтѣ не заступить у васъ уродженя. Ты бачишь моє положенє середь васъ и розумѣєшь, що мене жде. Вернути мѣжь своихъ — охъ, якъ бы я бажавъ, та годѣ. Свѣтъ духа и думки розлучає насъ вôдъ себе; пересудъ, чи якъ тамъ ты се назвешь — вôддалює мене вôдъ васъ, такъ я лишаюсь самъ, одинокій, на самотнôмъ становищи, выключнôмъ и жалôснôмъ.

— То можешь и не вертати до краю!

(Дальше буде.)

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнй“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця переробленый на бальсамъ, набирає вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлює ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стає свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжує морщины на лици и вôспôвку и надає ему краску молодости; шкôрѣ надає вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усороняє веснѣвки, родимй плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. **1-50**.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

ПРИГОТОВЛЕНЄ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

ц. и к. ВОЙСКОВЙ ШКОЛЫ

почина́є ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признанє, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обємъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовй и господарски обявы обширно и предметово.** Всежъ при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якй на насъ накладає побôльшенє обєму, **высокôсть предплаты** зôстає **незмѣнена**, така якъ доси, бо мы намагаємо знайти бôльше розповсюдненє.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатй змѣстомъ числа **1 зр.**

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ — денна продажь 50.000 к°

Подроблюванє забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ ласôтками, также по цукорняхъ.

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ

4 (найновѣйше) выданє

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новй, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Поручає ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера

у Львовѣ.

30

Зъ друкарнѣ В. Ложиньского, пôдъ зарядомъ В. Н. Вебера.